ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ PIERRE MARIEL

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΗΜΕΡΑ...

Ἤμουν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕξη ἐτῶν. Ἐμέναμε σ' ἕνα δωματάκι μόνοι μὲ τὴν μαμᾶ μου, ἡ ὁποία ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, ξενοδούλευε γιὰ νὰ μ' ἀναθρέψῃ. Ἔκανε τὴν ράφτρα. Ἔπαιρνε τὰ ροῦχα ποὺ τῆς ἔδιναν καὶ τὰ ἔραβε στὸ σπίτι, δουλεύοντας ἀπ' τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ μέσα στὸ δωμάτιό μας, ἐνῶ ἐγὼ ἐκαθόμουν σ' ἕνα σκαμνάκι, κοντὰ στὰ πόδια της, πάντοτε φρόνιμος, παίζοντας μὲ τὶς ἄδειες κουβαρίστρες. Αὐτὲς ἦταν τὰ μόνα μου παιγνίδια, γιατὶ ἡ μαμᾶ δὲν εἶχε χρήματα διαθέσιμα γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράζῃ παιγνίδια ἀπ' τὰ μαγαζιά.

Μερικοὶ μακρινοὶ συγγενεῖς μας μοῦ ἔστελναν κάποτε κανένα δῶρο, ἀλλὰ δῶρο χρήσιμο, παπούτσια, δηλαδή, καπέλλα, φορεματάκια κτλ. Εἶχα περάσει τὴν παιδική μου ἡλικία, χωρὶς ποτὲ μου νὰ πάσω στὰ χέρια μου παιγνίδι ἀγορασμένο ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ἀπὸ τὰ παιγνίδια 'κεῖνα ποὺ ὅλα τὰ ἄλλα παιδάκια τὰ ἔχουν ἅμ βοντα στὸ σπίτι τους.

Τὸ πρῶτο μου παιγνίδι ἦταν ἕνα ἀλογάκι μικρό, μικροῦτσικο, ποὺ ποιός ξέρει, μὲ τὶ οἰκονομίες καὶ μὲ τὶ στενοχωρίες, εἶχε κατορθώσει νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃ ἡ μαμά, γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ μου ἑορτή. Τὸ εἶχα ὀνομάσει «Καίσαρα» καὶ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ εἶχα ἀγαπήσει τρελλά, τὸ ἐλάτρευα, ἔτσι ποὺ μόνο μιὰ μητέρα μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ τὸ παιδί της.

Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ βρεθῶ μὲ ἄλλα παιδιά συνομήλικα μου, νὰ τοὺς δείξω τὸν Καίσαρα, νὰ τοὺς δείξω πῶς εἶχα κ' ἐγὼ, ἐπὶ τέλους, ἕνα παιγνίδι.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ μέρα δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ. Ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς γιορτῆς μου καὶ ἐπρόκειτο νὰ πάμε νὰ τὴν περάσουμε στὸ σπίτι μερικῶν πλουσίων μακρινῶν συγγενῶν μας. Κατοικοῦσαν σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ γειτονιά, σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶχαν προσκαλέσει καὶ ἄλλους συγγενεῖς.

Ἄχ! τὶ εὐτυχισμένη ἡμέρα!.... Ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε κι' ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω. Γιατὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ συνέβη ἕνα βωβό, ἀλλὰ συγκινητικώτατο οἰκογενειακὸ δράμα.

Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶχε βάλει τὰ καλά μου, μὲ εἶχε στολίσει ὅσο μποροῦσε καλύτερα, μοσχομύριζα ὁλόκληρος, σαπούνι, κολώνια καὶ πούδρα. Ζήτησα νὰ πάρω μαζύ μου καὶ τὸν Καίσαρα. Ἡ μητέρα μου στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε, ἀλλὰ ὅταν εἶδε πῶς ἐπέμενα καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ κλάψω, δὲν θέλησε νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ. Κι' ἔτσι ξεκινήσαμε κ' οἱ τρεῖς μαζύ, ἡ μαμᾶ, ἐγὼ κι' ὁ Καίσαρ. Περπατοῦσα καμαρωτὸς - καμαρωτός, γιατὶ βρισκόμουν ἀνάμεσα στὰ πιὸ ἀγαπημένα μου ὄντα ποὺ εἶχα στὸν κόσμο, τὴν μαμᾶ μου καὶ τὸν Καίσαρα.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ μὲ κύτταξε

Ὅταν φτάσαμε, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ μαμὰ ἑτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδουνὶ τῆς καγκελωτῆς ἐξώπορτας, στάθηκε, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος παρακλητικο :

— Προσπάθησε, Πέτρο μου, νὰ μὲ βγάλῃς ἀσπροπρόσωπη. Κύτταξε νὰ φερθῆς καλά. Μὴ μὲ κάνῃς νὰ στενοχωρηθῶ ἐξ αἰτίας σου.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε, καθὼς μοῦλεγε τὰ λόγια αὐτά. Τότε ἐγώ, μ' ὅλη τὴν ὁρμὴ τῆς μικρῆς μου καρδιάς, ποὺ ἦταν γεμάτη λατρεία γιὰ τὴν μητέρα, τῆς εἶπα :

— Ἔννοια σου, μαμά. Θὰ εἶναι καθὼς πρέπει. Θὰ σὲ βγάλω ἀσπροπρόσωπη.

— Καλά, εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ μαμὰ μου καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Μπήκαμε στὸ σπίτι. Ἡ μαμὰ πέρασε στὸ σαλόνι, ἀφοῦ στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ μὲ κύτταξε. Μὲ εἶχαν πάρει τὰ τρία ξαδερφάκια μου, τὰ παιδιὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν, γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσουν. Ἦσαν καὶ τὰ τρία ροδοκόκκινα, καλοθρεμμένα καὶ χαρούμενα.

— Φροντίστε νὰ περιποιηθῆτε τὸν Πετράκι καὶ νὰ τὸν διασκεδάσετε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα, τοὺς εἶχαν 'πῆ οἱ γονεῖς των.

Μολαταῦτα, στὴν ἀρχή, ὅταν πήγαμε στὸν κῆπο, στεκόμαστε ἀκίνητοι, ἀλληλοκυττάζόμενοι, χωρὶς-νἄχουμε τὸ θάρρος νὰ παίξουμε ἢ νὰ μιλήσουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἐγὼ ἤμουν ἀνήσυχος, ταραγμένος, γιατὶ βρισκόμουνα μακριὰ ἀπ' τὴν μαμὰ μου. Αἰσθανόμουνα τὴν διάθεσι νὰ ξεσπάσω σ' ἕνα κλάμμα δυνατό, ἀσυγκράτητο.

Εὐτυχῶς ὁ Καῖσαρ μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ λυθῇ ἡ σιωπὴ αὐτή, γιατὶ ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Ζαννώ, τοῦ μικροτέρου ἐξαδέλφου μου, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἔξαφνα, ἦρθε κοντά μου καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τ' ἀλογατάκι μου. Τότε σίωσαν κοντά μου καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι ἐξάδελφοί μου καὶ μοῦ πῆραν τὸν Καίσαρα ἀπὸ τὰ χέρια.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασαν τρέχοντας στὸν κῆπο καὶ μερικὰ ἄλλα παιδάκια. Ἦσαν τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων συγγενῶν ποὺ εἶχαν προσκληθῆ γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Μόλις ἤρθαν κοντά μας περιστάλωσαν τοὺς ξαδέλφους μου ποὺ κρατοῦσαν τὸν Καίσαρά μου καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ ψιθυρίζουν κάτι ποὺ δὲν κατώρθωσα νὰ τ' ἀκούσω, γιατὶ στεκόμουν παράμερα καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ πλησιάσω πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἀκούσα ὅμως τὴν φωνὴ μιᾶς μικρούλας δέκα ἐτῶν ποὺ φώναζε θυμωμένη :

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τοῦ τὸ κάνετε. Εἶνε πολὺ κακό....

— Σῶπα ἐσύ! τῆς φώναξαν οἱ ἄλλοι.

Τότε ἐκείνη ἦρθε κοντά μου, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε :

— Θέλουν νὰ σοῦ χαλάσουν τὸ ἀλογάκι σου. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω θὰ τοὺς ἀφήσω, γιατὶ ξέρω πῶς ἡ μαμὰ σου εἶνε φτωχὴ καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σοῦ ἀγοράσῃ ἄλλο.

Ἡ μαμὰ μου φτωχή;...

Ἔννοιωσα νὰ μοῦρχεται τρέλλα, νὰ βουτῆξω τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου. Ἔτρεμα ὁλόκληρος. Ὅλη ἡ ὑπερηφάνεια κ' ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὴν μητέρα μου, τριάνισε μέσα μου, φούσκωσε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα μου σ' ἕναν καταρράχτη λέξεων ποὺ τὶς πρόφερα δυνατά, χωρὶς κἂν νὰ τὸ θέλω :

— Εἶσαι ψεύτρα, τῆς φώναξα. Ἡ μαμὰ μου δὲν εἶνε καθόλου φτωχή. Εἶνε πλούσια, πολὺ πλούσια, πολὺ πλούσια καὶ ἂν ἐγὼ θέλησω μοῦ ἀγοράζῃ δέκα, εἴκοσι, σαράντα, ἑκατὸ ἄλογα σὰν αὐτό!...

Καὶ κλείνοντας τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα ποὺ ἦταν ἕτοιμα νὰ τρέξουν, ὥρμησα, ἅρπαξα τὴν χαΐτη τοῦ Καίσαρος, τὴν τράβηξα δυνατὰ καὶ τὴν ξεκόλλησα. Σχεδὸν ἀμέσως ὅλα τὰ χεριὰ ἁπλώθηκαν πρὸς τὸ ἀλογάκι μου καὶ ὁ κακόμενος ὁ Καίσαρ μέσα σὲ λιγα δευτερόλεπτα ξεχωρίσθηκε, κουρελιάσθηκε, ἔγινε κομμάτια!... Ὅλα τὰ παιδιά, φωνάζοντας καὶ γελῶντας, προσπαθοῦσαν ποιὸ νὰ κομματιάσῃ γρηγορώτερα τὸ παιγνίδι μου.

Ἡ φωνὲς ἐκεῖνες ἔφτασαν ὥς τὸ σαλόνι ποὺ καθόντουσαν οἱ συγγενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ ἰδοῦνε τὶ συμβαίνει.

Οἱ οἰκοδεσπόται ὅταν εἶδαν τὶ εἶχε γίνει θύμωσαν κι' ἄρχισαν νὰ μαλώνουν τὰ παιδιά. Ἐκεῖνα ὅμως ἐφώναζαν :

— Δὲν φταίμε ἐμεῖς. Αὐτὸς μᾶς εἶπε νὰ ξεσχίσουμε τ' ἀλογάκι του. Καὶ μάλιστα πρῶτος αὐτὸς τράβηξε τὴν χαΐτη του.

Ἐγὼ ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν μαμὰ μου κ' ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου, χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Ἡ μαμὰ δὲν μίλησε. Δὲν εἶπε τίποτα. Μὰ εἶδα πῶς τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κατακίτρινο καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ὅταν τὸ βράδυ πήγαμε στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε, μὲ μιὰ φωνὴ τόσο πικρὴ καὶ τόσο θλιβερὴ ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχα ἀκούσει νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα της :

— Ὥστε κι' σὺ Πέτρο εἶσαι ἕνα σκληρὸ κ' ἄκαρδο παιδὶ ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα. Ἔσπασες τὸν Καίσαρα, ἐνῶ ἤξερες μὲ πόσες στερήσεις σοῦ τὸν ἀγόρασα!... Κι' ὅμως μοῦλεγες πῶς τὸν ἀγαποῦσες, παιδί μου.....

Θέλησα τότε νὰ ριχτῶ στὸν λαιμό της καὶ νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ τῆς πῶ τὶ συνέβη ἀκριβῶς, πῶς γιὰ χατῆρι της ἔσπασα τὸ ἀλογατάκι μου, μὰ ἡ μαμὰ μὲ ἀπειλοῦσε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι....

Ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ σχίζεται. Τὰ μάτια μου βούρκωσαν. Πῆγα σὲ μιὰ ἄκρη κ' ἔκλαψα, ἔκλαψα, ἀλαφρώνοντας ἔτσι τὸν πόνο μου.

ΠΙΕΡ ΜΑΡΙΕΛ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ,, ΤΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Μ.... τὸν κατέκριναν ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴ μοναξιά καὶ δὲν ἔκανε πολλὲς συναναστροφὲς μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

— Τί τὰ θέλετε, τοὺς ἀποκρίθηκε 'κεῖνος, ἔχω συνηθίσει περισσότερο νὰ ἀνέχομαι τὰ δικά μου ἐλαττώματα, παρὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.....